

בש"פ 7560/20 - אמיר אבו סהיבן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7560/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: אמיר אבו סהיבן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על מעצר עד תום ההליכים לפי החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 29.10.2020 בתמ"ת 6914-10-20 שניתנה על ידי כבוד השופט א' משניות.

תאריך הישיבה: כ"ד בחשון התשפ"א (11.11.2020)

בשם העורר: עו"ד עמית ויצמן

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי-כראם

החלטה

מונח לפני ערר על פסק דינו של בית משפט המחוזי בבאר שבע שניתן על ידי כב' השופט א' משניות, בהתאם לה נעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. העורר מואשם בביצוע עבירות נשק, פציעה בנסיבות מחמירות, ירי באזור מגורים, חבלה ברכב במזיד, שינוי

עמוד 1

זהות רכב, השמדת ראיה והסתייעות ברכב לביצוע פשע. בערר זה, הדגש מושם על מסקנת בית המשפט המחוזי בדבר קיומן של ראיות לכאורה למעצר עד תום ההליכים. הסניגור מכיר בכך שישנם שלושה עדים שזיהו את העורר יורה מן הרכב לעבר משפחתם ורכושם, אך לטענתו אין באלה כדי להצדיק את המשך מעצר מרשו. בהקשר זה, הוא ציין כי לעדים ישנו מניע להפליל את מרשו בשל הסכסוך המתמשך בין משפחתם של העדים למשפחתו של מרשו, ואף הציג אמרות של שלושה שעל פי הנטען מזהמות את עדויות הזיהוי.

לעומת זאת, בא כוח המדינה הסבירה מדוע הראיות נגד העורר איתנות ומצדיקות את מעצרו עד לסיום ההליכים לאור הנסיבות בכללותן. כן הוצג בצורה עניינית תרחיש ההרשעה במקרה זה, תוך התייחסות להסתייגויותו האמורות של הסניגור.

2. המיקוד בהליך דנן הינו בקיומן של ראיות לכאורה המצביעות על אשמת העורר. בפרשת זאדה בה ישב בית משפט זה בהרכב מורחב, נקבע מהו רף ההוכחה הנדרש לצורך מעצר עד תום ההליכים (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133 (1996)). בדיון בפרשה נקבע שנדרש כי התשתית הראייתית כנגד הנאשם תצביע על פוטנציאל הרשעה בהליך העיקרי. נדחתה עמדת המיעוט של כב' השופטת ד' דורנר, לפיה נדרש להוכיח את פוטנציאל ההרשעה מעבר לכל ספק סביר כדי לעצור נאשם עד לסיום ההליכים נגדו. אך לא די בכך, כיבית המשפט אמור לשקול את עוצמת הראיות כנגד הנאשם גם כאשר עסקינן בבחינת קיומן של ראיות לכאורה. במסגרת הדיון שמעתי את הצדדים וקראתי את נימוקי הערר. המדובר בראיות שמצויות בשדה המהימנות. הסניגור הציג את הסתייגותו מהן ונראה כי יש לו קו הגנה סדור שיבוא לידי ביטוי בזמן החקירה הנגדית של העדים המזהים בשלב שמיעת הראיות בתיק העיקרי. אולם החומר בתיק החקירה אינו שולל את מסקנת בית המשפט המחוזי הן לגבי קיומן של ראיות לכאורה והן לגבי ההחלטה המורה על מעצרו בהתחשב במכלול הנסיבות.

3. כדי להגיע לתוצאה אחרת יהיה על בית המשפט לקבל הנחות שונות של הסניגור, כאשר שאלת מהימנותם של עדי התביעה והעורר במקרה זה, היה ויבחר להעיד, תהא חייבת לעבור תחת כור ההיתוך של בירור האמת. בחומר החקירה הכתוב במקרה זה אין די לקבל את קו ההגנה האמור. זהו טבעו של שלב ההוכחות. יש לזכור שבמקרה זה ישנם שלושה עדי ראייה שזיהו את העורר בתור היורה מן הרכב, אשר אחד מהם זיהה את העורר כחצי שעה לאחר קרות אירוע הירי. בעניין מהימנות עדויותיהם לסניגור טענות נוספות, אך כאמור זוהי מטרת שמיעת הראיות. התוצאה של מעצר עד תום ההליכים ביחס לנאשם שנהנה מחזקת החפות אינה פשוטה כלל ועיקר. לא תהיה בכך תגלית אם נאמר שלעיתים הליך הבירור מביא להרשעה ופעמים אחרות לזיכוי. ברם, בודעו זו, המחוקק עדיין קבע כי ניתן להורות על מעצר נאשם עד לסיום ההליכים בשל אינטרס ההגנה על שלום הציבור וביטחון. האיזון בין השיקולים השונים עדין הוא, ובלמים רבים נקבעו בחוק לטובת הנאשם. יחד עם זאת, אין מדובר ב"כלל בל יעבור" לכאן או לכאן, וההכרעה הקונקרטית תלויה במידה רבה בבחינת החומר. לאחר שקילת הטענות השונות והחומרים שהובאו בפני, לא מצאתי כי נפלה טעות אשר מצדיקה התערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי.

4. מטעמים אלה, הערר נדחה.

11.11.2020

ש ו פ ט

